

КОРАК ИСПРЕД СВИХ

Проф. др Владимир Поповић, декан Машинског факултета Универзитета у Београду

Свечаном академијом „Корак испред свих“ Машински факултет обележио је два важна датума у својој историји, те Вам, овом приликом, честитамо годину јубилеја. Ове године организован је и свечани пријем за 75. генерацију бруцоша. Колико се за Вас пријем младих академица разликовао од свих до сада? Да ли сте бруцошима поручили нешто ново, или

другачије, у односу на поруке претходним генерацијама? Најпре, желим да се захвалим на интересовању за активности и развој Машинског факултета Универзитета у Београду. Ми се поносимо нашом традицијом и резултатима у прошлости, али, баш због тога, и у години великих јубилеја морамо бити на висини задатка у свим сегментима рада. Ову годину обележило је изванредно интересовање студената за упис

Редакција ГЛАСНИКА

Поводом јубилеја Машинског факултета Универзитета у Београду, 75 година од када је 1948. године формиран као независна високошколска установа и 150 година од када је 1873. године донета одлука о увођењу предмета „Механика и наука о машинама“ у високошколство у Србији, разговарали смо са деканом, проф. др Владимиром Поповићем

на све студијске програме нашег факултета, наставак сјајних резултата наших студентских тимова (посебно бих истакао ове године резултате тима „Беоавиа“), наставак изградње новог идентитета факултета, као и повећана активност на међународним пројектима. У складу са свим претходним, протекао је и пријем нове генерације бруцоша. Поруче које су им упућене сличне су као и претходних година - нашим будућим студентима

поручили смо да су направили прави избор. Дошли су на факултет који ће их научити како да размишљају, али и који ће им омогућити сигуран посао у својој земљи, као и добру зараду.

Где видите Машински факултет за 25 година?

Увек треба имати у виду то да у кући са традицијом ништа не почиње, нити се завршава са нама, и да смо сви ми само једна фаза у развоју и грађењу угледа наше куће. Без обзира на велика достигнућа у прошлости и традицију за понос, без обзира на бројне сјајне генерације и чувене професоре који су му име проносили широм света, Машински факултет и даље може и мора да напредује. Верујем да и данас на факултету постоји нова енергија, знање и елан за унапређење многих сегмената рада како би наш факултет и у будућности остао камен темељац образовања и науке. Сигуран сам да ће тако бити и за 25 година, односно, да ћемо бити водећа високошколска установа у области машинства у ширем региону, далеко ван граница наше државе.

Да ли можете издвојити неког инжењера машинства и његов рад коме се највише дивите? Који је, по вашем мишљењу, најважнији пројекат/изум тог инжењера који је највише утицао на човечанство?

Имајући у виду да Машински факултет покрива велики број разнородних научних области (25 катедри, 21 студијски модул) и да је много шири него што су то класични машински факултети, не бих желео никога појединачно да издвојим. Наш факултет имао је до данас 13 чланова Српске академије наука и уметности, велики број професора, али и инжењера, који су изградили нашу земљу и свако од њих имао је свој удео у развоју струке и науке. Додатно, јако је данас тешко повући границу између различитих грана инжењерства јер се оне махом преплићу и имамо, на пример, више факултета Универзитета у Београду који покривају исту научну област. Тако, чак и о Николи Тесли можемо говорити као о машинском инжењеру, између осталог.

Ову годину обележило је изванредно интересовање студената за упис на све студијске програме, наставак сјајних резултата студијских тимова и изградње новој идентитета факултета, као и повећана активност на међународним пројектима

На Машинском факултету у Београду завршили сте основне студије, магистрирали и докторирали. Данас сте и редовни професор и декан ове реномиране образовне институције. У којој улози више живите?

Поносан сам на чињеницу да сам сва своја знања и звања, након завршетка Ужичке гимназије, стекао на Машинском факултету Универзитета у Београду. Свака од фаза живота има своје лепе стране. И трудим се да их уочим, али и да их користим. Иако многи кажу да је ђачко доба најлепше, ипак могу рећи да ми је овај период од када сам на челу факултета период у коме

Верујем да и данас на факултету постоји нова енергија, знање и елан за унапређење многих сегмената рада како би наш факултет и у будућности остао камен темељац образовања и науке

највише уживам. Да ли ће тако бити до краја тог периода живота и рада, видећемо, али за сада је тако.

Постоји ли нека анегдота из Ваших студентских дана коју бисте поделили? Какву бисте паралелу повукли поредећи себе из студентских дана и сада, на позицији декана, када предводите велику студентску заједницу машинаца, професора и студената - будућих инжењера?

Анегдота је било пуно, али ево једне која ми је обележила почетак школовања. Један од првих испита који сам полагао била је Статика. Тада нису постојале испитне свеске, већ смо форму насловне стране испитних задатака исцртавали сами. Како сам пре испита узео свеску од једне колегинице да погледам како то урадити, а било је мало времена да почетка испита, у паници сам преписао на насловној страни и њен број индекса. Испит сам урадио одлично. Међутим, када су изашли резултати, видим да нисам позван на усмени испит. Када сам отишао да видим о чему се ради, испоставило се да су професори са те катедре резултате објавили по броју индекса, а мој је био погрешан, односно био је туђи. Грешка је тада уочена, а ја сам колегиници која није скоро ништа урадила на писменом, практично, помогао да положи испит, јер ју је професор већ био позвао на усмени, а није хтео да је враћа са усменог испита.

Имао сам несрећу али, са друге стране, и срећу да студирам у једном веома тешком периоду - распад државе, ратови, тешка економска криза, санкције... Опет, то је моју генерацију и мене формирало, очврснуло, научило да се прилагођавамо и да будемо реалнији у очекивањима, како од других, тако и од себе. Иако је од почетка мојих студија прошло скоро 35 година, нешто се није променило - мој однос према обавезама. Наравно, накупило се животног и сваког другог искуства, научио сам како се носити са обавезама, али и са људима, што је увек најтеже.

Свечана академија Машинског факултета Универзитета у Београду „Корак испред свих“, 29. октобар 2023. године, Београд, Амфитеатар Факултета

Извор: Машински факултет Универзитета у Београду

Ваша радна биографија обилује признањима и наградама. Која награда/признање Вама највише значи?

Издвојио бих једну награду и једно признање. Повеља Града Ужица, коју сам добио 2022. године, за мене је свакако највећа награда коју сам добио. Она се добија за изузетан допринос развоју града и нека врста је награде за животно дело. Познато је да је најтеже добити награду од својих, у свом родном граду, те је тиме она и значајнија. Велика имена, која су обележила не само прошлост Ужица, већ и наше државе, а који су пре мене добили ову награду, само додатно обавезују и надахњују.

Друго признање које желим да поменем је избор за декана Машинског факултета. Можда није много познато јавности да кандидата за декана предлаже Наставно-научно веће тајним гласањем међу предложеним кандидатима. То практично значи да о нама гласају колеге са којима радимо, који нас знају од првих дана на факултету. И ту не можеш никога да превариш. У таквом гласању сам 2021. године добио огромну подршку нашег Већа, иако сам имао изванредне

Наш факултет је имао до данас 13 чланова САНУ, велики број професора, али и инжењера, који су изградили нашу земљу и свако од њих имао је свој удео у развоју струке и науке

противкандидате. За мене је највећа част и понос бити декан Машинског факултета и у тај посао улажем сву своју енергију и знање.

Можете се похвалити великим бројем објављених публикација: 163 рада - 3 монографије, 13 техничких решења, 45 радова на међународним конгресима и конференцијама... Имајући у виду да пишете за међународне научне часописе и да Вам је блиска издавачка делатност, искористили бисмо прилику да Вас питамо за мишљење о Гласнику Коморе. Шта бисте саветовали за будуће издавање нашег часописа?

Данас је јако тешко издавати било који часопис, а посебно ако он нема фактор утицаја. Тако да, знам да улажете велике напоре да Гласник опстане, а са друге стране, не треба одустајати јер сматрам да има довољно простора и материјала да часопис редовно излази. Сматрам да би се требало ослонити на чланке из струке, не науке, и да је то будућност Гласника Коморе.

Активно учествујете у раду научних и стручних организација као члан. Како, кроз ту призму, видите Инжењерску комору Србије? Можете ли саветовати како да унапредимо рад Коморе у том смислу?

Колико сам пратио са стране, сећам се да је било проблема и тензија у раду Инжењерске коморе Србије у прошлости. Отежавајућа околност је што Комора покрива велики број струка, које су на неки начин и разуђене, те није једноставно профилисати правце развоја. Додатно, постоји и више сличних удружења, па треба радити и на препознатљивости. Сматрам да би већи број колега требало да буде укључен у рад Коморе, да се проба укључити један број млађих универзитетских професора, који би Комори дали нови елан. ●

ЦЕНТРАЛНА СРБИЈА - Студеница

Фотографија: Уристичка организација Србије, аутор: Бранко Радичевић